

Zašto sam napustio samostan

U četiri sata ujutro nagurao sam u putni kovčeg koliko god se moglo odjeće i ostalih stvari. Odluka je bila donesena: napuštam samostan. Oprezno, ne paleći svjetlo, otvorio sam vrata svoje sobe. Ako me tko otkrije da bježim, valja mi računati s gadnim posljedicama.

Vodio sam katoličku crkvu u jednom malom mjestu i premda sada nisam znao kamo otići, ipak sam krenuo. Pred glavnim oltarom je gorjelo “vječno svjetlo”. Hodajući na prstima, odšuljao sam se u hodnik te se kroz vrata sa strane iskrao u pusto predvorje. Nisam znao kamo poći pa sam se nadao da ću tu u miru moći promisliti o sljedećem koraku. Opravu koja me obilježavala kao franjevca već sam bio skinuo i odjenuo građansku odjeću.

Hladna, nesigurna budućnost

Nije mi bilo nimalo lako poduzeti taj ključan potez, a uskoro je trebala nastupiti nedoumica. Borba je bila velika, ali ni pod kojim se uvjetima nisam htio vratiti u robovanje Rimokatoličkoj crkvi. Kada sam iz predvorja zakoračio na glavni gradski trg, zapuhnuo me hladan vjetar sa šest tisuća metara visokog vulkana Cayambe. Prožela me hladnoća i strah pred budućnošću.

Sada sam imao slobodu, ali kamo poći? Posljednji put sam pogledao samostan i prozor svoje ćelije, u kojoj sam imao toliko nedoumica, borbe, učenja i molitava kako bih našao mir za svoju dušu. Samostanski zidovi mogli bi potvrditi kolike su me sumnje mučile kada sam u svojoj zbunjenosti mislio da mi Bog

možda nikada neće oprostiti grijeha. Utvrdio sam da požrtvornost i post nije dovoljno, nego da trebam iskusiti novo rođenje; kao što je Isus rekao Nikodemu: *Zaista, zaista, kažem ti: Ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstvo Božje* (Ivan 3,3).

Kada sam prelazio glavnim trgom bio sam svjestan da tu staju biskup i njegovi svećenici i da me nitko ne smije vidjeti. Misli su mi bile u budućnosti dok sam s kovčegom na ramenu, umoran i zadihan žurno koračao praznom cestom preko brežuljaka. Išao sam u pravcu Quita, gdje je živjela moja majka. Kada sam začuo zvona iz sela iz kojeg sam pobjegao, sjeo sam te onako iscrpljen zaplakao. Gotovo sam podlegao iskušenju da se vratim natrag. Potom je izišlo sunce na ekvadorskom nebu.

U samostanu sam bio proveo deset godina. Sada sam se prišćeo studenata, svećenika i redovnika, i toga kako sam s njima dijelio sve životne teškoće – i oskudnu hranu. Poznavao sam zlonamjerne i dobroćudne redovnike, znao sam teme njihovih razgovora, njihove želje i tajne. Kako bi mi sada bilo drago nekoga od njih imati kao suputnika, jer mi se put činio tako samotnim. Ali oni bi, kad bi napustili samostan, na sebe navukli gnjev svoje ljute Crkve. I oni moraju biti spremni preuzeti na sebe borbu za preživljavanje i opstanak pod duhovnim pritiskom.

Razočaranje u obitelji

Kad netko želi napustiti Rimokatoličku crkvu, mora biti spreman na to da će doživjeti neugodnosti od svoje obitelji, rodbine i prijatelja te biti izložen kritikama s mnogih strana i na sebe navući neizvjesnost života bez radnoga mjesta. Brda teškoća i razočaranja uzdižu se pred mladim vjernikom, ali u Bibliji imamo obećanje koje nas vodi: *Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi* (Ivan 8,32). Odlučio sam napustiti Katoličku crkvu i biti neovisan. Bio sam sit pretvaranja i neduhovne religioznosti.

Na poslijetku sam došao u jedan manji grad. Stajao sam na željezničkoj postaji kako kakav brodolamac, bez novca. Budući da sam i tu bio poznat kao svećenik, bilo je najbolje da me nitko ne

prepoznata sada kada sam u građanskoj odjeći. Ljudima bi bilo neugodno sresti se sa svećenikom koji je pao tako nisko u njihovim očima. Stoga sa nastavio pješke za Quito, glavni grad Ekvadora. Dva sata nakon toga stigao sam u kuću svoje majke.

Suze moje majke

Moja majka je plakala zbog toga što sam napustio samostan. Ona nije mogla znati koliko sam tada žudio za time da pronađem Spasitelja. Našao sam se pred još jednim iskušenjem. Za ljubav svoje majke odlučio sam ostati u Rimokatoličkoj crkvi, ali ne i vratiti se natrag u samostan.

Nakon tolikih godina u samostanu, palo mi je teško ponovno se snaći u životu izvan njega. Navike običnog čovjeka silno se razlikuju od navika jednog svećenika. Osjećao sam se uistinu jadno i poraženo. Stoga sam pokušao naći radost u svjetovnim mladenačkim užicima: pušio sam, pio, plesao i odlazio na sumnjiva mjesta. To nisam smatrao pogrešnim, jer u samostanu smo takvo što zanemarivali. No na poslijetku sam se zaposlio kao učitelj u jednoj rimokatoličkoj školi, ali samo na dva mjeseca. Imao sam želju za daljnjim obrazovanjem, ali je Bog poznavao moje srce pa je osujetio moje nakane.

Imao sam prijatelja koji je radio u kršćanskoj radio-postaji HCJB. U jednom svom pismu pisao mi je o spasenju po Kristu. No ja sam mu se narugao zbog toga i odgovorio mu da svećenik zna bolje što je za ljude ispravno. Mene su bili učili da je protestantska Crkva loša.

U međuvremenu mi je svećenik koji mi je u samostanu bio učitelj povijesti poručio da se oni neće osvrutati na moj bijeg ako se vratim u samostan.

Novo stvorenje u Kristu

Jednog dana sreo sam neke evanđeoske kršćane. S nekima od njih dva sam sata raspravljao o Gospodinu i o načinu spasenja. Tijekom razgovora naveli su mi sljedeće retke: *Jer Bog je tako lju-*

bio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni. Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu. Onaj tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a onaj tko ne vjeruje, već je osuđen, jer nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega (Ivan 3,16-18). Ova su (znamenja) zapisana da vjerujete da Isus jest Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život po njegovu imenu (Ivan 20,31).

To je bio trenutak u kojem sam primio Gospodina Isusa Krista kao svog Spasitelja i postao novo stvorenje. Uskoro se moj život izmijenio i prvi put u životu doživio sam što znači biti spašen. Tada su mi bile trideset i dvije godine. Ponovno sam uzeo svoje pravo ime: Miguel Carvajal. (U samostanu sam, inače, bio poznat kao brat Fernando). Bio sam presretan.

Susjedi su počeli ismijavati moju majku te govoriti da sam ostao bez razuma. Htjeli su me prisiliti da se ponovno vratim u Rimokatoličku crkvu. Nisu znali da je za mene sve postalo novo.

Iskušenja

I dalje sam bio izložen iskušenjima da se vratim. Kad su u travnju 1960. godine u Rimokatoličkoj crkvi počele uskršnje svečanosti, počeo se u meni buditi moj nekadašnji život. Bio sam zbunjen pa sam odlučio otputovati u Guayaquil, premda sam imao vrlo malo novca i premda ondje nisam nikoga poznavao. U Guayaquilu sam obolio od malarije. U tim okolnostima spopala me misao da bih se kao onaj izgubljeni sin trebao vratiti majci i otići natrag u samostan. No Bog mi je poslao jednog svog vjernog slugu, koji me primio u svoju kuću i skrbio za mene.

Moja želja sa sve čitatelje

Kad mi se popravilo stanje, zaposlio sam se i počeo služiti Gospodinu. Pohađao sam i jednu biblijsku školu. Danas se radujem tome što mogu propovijedati poruku spasenja i služiti u zajednici Berea u Ekvadoru.

Htio bih te podsjetiti na Gospodinove riječi u Ivanovu evanđelju 6,47: *Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko u mene vjeruje, ima život vječni* (Ivan 6,47). Značenje te izjave sasvim je jasno. No ipak je vrlo teško vjerovati samo Kristu, jer za to najprije trebamo odbaciti sve lažne ljudske i religijske tradicije i pouzdati se jedino i isključivo u Isusa. Na temelju Njegove dovršene žrtve imamo vječan život.

Nadasve je važno da se katolik počne baviti Biblijom, kao što je objašnjeno i u 1. Korinćanima 15,3.4: *Jer predao sam vam najprije ono što sam i primio: da je Krist, prema Pismima, umro za naše grijeha i da je bio pokopan, i da je treći dan, prema Pismima, uskrsnuo*. Ako zaista vjeruješ da je Isus Krist u potpunosti platio cijenu za spasenje, i kada se s vjerom od svega srca pouzdaš u Njega, oslobođen si od grijeha i imaš vječan život.

***

Miguel Carvajal je bio pastor jedne evanđeoske zajednice u gradu Quito u Ekvadoru. U mjesnoj biblijskoj školi poučavao je predmet “bračno savjetovanje” i radio na programu “Glas Anda”, koji je jedan od programa na španjolskom jeziku koje odašilje radio-postaja HCJB u Quitu. Odlazio je u domorodačka naselja i u njima propovijedao Evanđelje.

Svoju duboku želju da rimokatolici spoznaju istinu iskazao je u španjolskoj inačici video emisije “Katoličanstvo: vjera u krizi”.